

митъ на Иконийския султанъ, презъ панаиря на Александрия.

Той разтвори една олющена кожата чанта. Вжтре блеснаха, навити като змии, плетени колани отъ сребро и злато, мрежи отъ сърма, тънки като паеджина, огърлици отъ аленъ мерджанъ, ковани гривни, изкусно изработени пъхти. Отиде къмъ масата въ срѣдата на стаята, почна да ги нарежда по аксамитената покривка.

Белослава протегна омагьосана ржце къмъ тѣхъ. Поглади ги съ жаждаци прѣсти. Обърна се къмъ момъка:

— Колко ще ми прилича тази гривна отъ тъмни изумруди. Дали е много скъпа? Мама ще ми я вземе...

Добромиръ извади кисията отъ джоба си.

— Колко струва гривната? — попита той съ сухъ и равнодушенъ гласъ.

— Десетъ перпери, милостивий болярино — отвърна гарецътъ и една едва забележима аленина полази по жългото му като пергаментъ чело.

Добромиръ мълчаливо преброя жълтицитъ на масата. Белослава плесна съ ржце, хвърли съ на шията му. Следъ това, веднага сложи на ржката си мрачно блѣщущацитъ камъни.

— Ахъ, колко е хубава! Не съмъ виждала подобенъ цвѣтъ... Хубава стока имашъ, старче... Друго какво носишъ?

Бледнитъ зеници на търговеца се изпълниха съ прозраченъ блѣсъкъ. Гласътъ му прозвуча чуденъ, неузнаваемъ. Той се поизправи, огледа се наоколо:

— Ако можете да пазите тайна, ще ви кажа... Бихъ могълъ да ви предложа много по-скъпоценни нѣща... — и той заби очи въ очитъ на болярина.

Добромиръ го изгледа внимателно, лицето му се промѣни.

— Какви? Покажи ни, старче, нѣма никому да кажемъ! — помоли горещо девойката, изпълнена съ любопитство.

Непознатиятъ поклати глава: